

George Enescu

(1881-1955)

VIII Muzică de cameră

SÉRÉNADE EN SOURDINE

pentru vioară și violoncel / *pour violon et violoncelle* / for violin and cello

PRÉLUDE ET GAVOTTE

pentru vioară, violoncel și două pianе / *pour violon, violoncelle et deux pianos* /
for violin, cello and two pianos

NOCTURNE „VILLA D' AVRAYEN“

pentru pian, vioară, violă și violoncel / *pour piano, violon, alto et violoncelle* /
for piano, violin, viola and cello

Colecție editată de / *Collection éditée par* / Collection edited by
Sherban Lupu și dr. Ilinca Dumitrescu

Prefață

Au fost multe cazuri, în istoria muzicii universale, când partituri ale unor admirabili compozitori au așteptat vreme îndelungată în arhive, până când un editor le-a readus la viață. În colecții particulare, în instituții muzicale sau culturale, în fondurile neprețuite ale unor muzee din toată lumea și-au așteptat rândul la renaștere, la o nouă luminare a sensurilor, pentru alte generații de muzicieni. Întotdeauna, actul a fost înfăptuit de un „romantic entuziast“, de un cercetător, compozitor sau interpret, plin de un nobil avânt.

Cazul lui George Enescu este special. Ne-a lăsat 33 de lucrări cu număr de opus, șlefuite cu o mișcă a detaliilor neegalată decât de puțini. A gândit asupra lor ani mulți, a creat versiuni, a ajuns până la urmă la concluzii definitive.

Dar de la Enescu au rămas, în același timp, și atât de multe pagini neterminate, pe care el ar fi dorit să le cizeleze îndelung. S-au păstrat și încercări de tinerețe, în care „își făcea mâna“, studia stiluri diferite, aprofundând lucrările marilor predecesori sau contemporani. Acestor piese de tinerețe – dar nu numai – nu le-a dat număr de opus. Le-a păstrat în mape, le-a dus cu el pretutindeni. Le-a iubit. A ținut petecele de hârtie cu gânduri pe care poate noi nu o să le știm niciodată. Ar fi vrut să le finiseze vreodată? Sau să dea ideilor muzicale altă formă? Îi aduceau poate aminte de anii tinereții, le păstra ca pe un suvenir nostalgic? Sau oare n-a mai avut timp să le arunce, făcând ordine în arhivă, așa cum au reușit un Domenico Scarlatti sau un Chopin, de exemplu? Cine știe. Există niște mărturii, dar adevărul este probabil mai ambiguu, mai complex. Ca însăși personalitatea lui Enescu.

Cert este că aceste lucrări finite (fără opus) sau fragmente de piese există în număr mare. Muzeul Național „George Enescu“ din București, care posedă cvasitotalitatea manuscriselor muzicale ale compozitorului, are un fond important. De la deschidere (1958) și până acum, muzeul a pus la dispoziția cercetătorilor tezaurul său. Compozitori români de marcă, precum Wilhelm Georg Berger, Pascal Bentoiu, Theodor Grigoriu, Adrian Rațiu, Cornel Țăranu, s-au aplecat cu acribie asupra paginilor îngălbenite. Zeci de muzicologi români și străini le-au cercetat, extrăgând seva unor foarte serioase lucrări științifice. Și mai mult: Pascal Bentoiu și Cornel Țăranu au desăvârșit câteva lucrări de anvergură (*Simfoniile nr. 4 și nr. 5, Capriciul român pentru vioară și orchestră, poemul simfonic Isis*), orchestrând sau pur și simplu „terminând“ gândul enescian, ramificând și învolburând, cu știință și talent, esența existentă, de multe ori atât de criptică.

Și iată că, de curând, un alt împătimit al moștenirii enesciene, violonistul și profesorul Sherban Lupu, s-a dedicat cercetării manuscriselor.

Sherban Lupu [1952-2023], român stabilit în S.U.A., profesor al Universității Urbana-Champaign, Illinois (unde compozitorul însuși, la sfârșitul anilor 1940, a predat cursuri de măiestrie), este un strălucit interpret al creației lui Enescu. Specializat în talmăcirea opusurilor compozitorilor din Estul european, cu precădere Enescu și Bartók, Sherban Lupu a reușit succese cu interpretările sale interiorizate, transfigurate, dar în același timp pline de fantezie timbrală, de culoare. Am cântat împreună pe marile scene ale lumii. Întotdeauna, suita „*Impresii din copilărie*“ pentru vioară și pian op. 28 sau *Sonata nr. 3 pentru pian și vioară op. 25 „în caracter popular românesc*“ au tulburat asistența și s-au bucurat de apreciere. Sherban Lupu a interpretat și multe alte lucrări camerale, având parteneri diferiți muzicieni din toată lumea, dar în același timp a dat viață și *Capriciului român pentru vioară și orchestră* – lucrare inedită, finisată de Cornel Țăranu –, imortalizat într-o înregistrare pe CD, cu Filarmonica „George Enescu“ din București și dirijorul Cristian Mandeal.

Având această privire atotcuprinzătoare asupra creației violonistice și camerale în general a lui Enescu, bineînțeles că Sherban Lupu este un avizat editor al paginilor de față. Conștient că în tezaurul muzeului nostru există încă multe file nepublicate, pline de interes, a cercetat timp de câteva luni arhiva și a extras lucrările existente în această ediție. Unele sunt cunoscute și au fost interpretate, altele sunt inedite și reprezintă surprize muzicale.

ILINCA DUMITRESCU

Director al Muzeului Național „George Enescu“

București, iunie 2005

Préface

L'histoire de la musique classique montre que, bien souvent, des partitions de compositeurs célèbres ont longtemps attendu dans les archives avant qu'un éditeur les fasse renaître. Dans des collections privées, dans des institutions musicales ou culturelles elles ont attendu leur renaissance, nouvelle compréhension pour d'autres générations de musiciens. Cela fut toujours accompli par un « enthousiaste romantique », un chercheur, compositeur ou interprète, animé d'une noble passion.

Le cas de George Enescu est particulier. Il nous a laissé 33 ouvrages avec numéro d'opus, peaufinés avec un soin des détails que peu de compositeurs puissent égaler. Il y pensa beaucoup d'années, il créa des versions, il parvint aux conclusions définitives.

Mais Enescu nous a laissé aussi tant de pages inachevées, tant de pages qu'il aurait voulu les peaufiner longuement. On garda aussi des ébauches de jeunesse, dans lesquelles il « faisait ses gammes », étudiait des styles différents en approfondissant les ouvrages de grands prédécesseurs ou contemporains. Il les a gardées dans des dossiers, il les a emmenées partout. Il les a aimées. Il a gardé ces bouts de papier pour des raisons que nous ignorerons peut-être pour toujours. Est-ce qu'il a jamais voulu les parfaire ? Est-ce qu'il aurait voulu donner une autre forme à ses idées musicales ? Est-ce que ces ébauches lui rappelaient sa jeunesse, est-ce qu'il les gardait tel un souvenir nostalgique ? Ou est-ce qu'il n'a pas eu le temps de les jeter en mettant de l'ordre dans ses archives, comme l'avaient fait Domenico Scarlatti ou Chopin, par exemple ? Qui sait ? Il y a des témoignages, mais il est probable que la vérité est ambiguë, plus complexe. A l'image de la personnalité d'Enescu.

Il est certain que ces ouvrages achevés (sans opus) ou ces fragments de pièces se trouvent en grand nombre. Le Musée National « George Enescu », qui possède presque la totalité des manuscrits musicaux du compositeur, en détient un fond important. Depuis son ouverture (1958) et jusqu'à présent, le musée a offert son trésor aux chercheurs. Des compositeurs roumains très connus tels Wilhelm Georg Berger, Pascal Bentoiu, Theodor Grigoriu, Adrian Rațiu, Cornel Țăranu ont étudié avec une grande attention ces pages jaunâtres. Des dizaines de musicologues roumains et étrangers les ont étudiées, en y trouvant l'inspiration pour des ouvrages scientifiques. Et plus encore : Pascal Bentoiu et Cornel Țăranu ont réalisé quelques ouvrages d'envergure (les *Symphonies no. 4 et no. 5*, le *Caprice roumain pour violon et orchestre*, le poème symphonique *Isis*), en orchestrant ou en « achevant » tout simplement l'idée d'Enescu, tout en ramifiant et amplifiant, avec science et talent, l'essence originelle, si souvent cryptique.

Et maintenant Sherban Lupu, violoniste et professeur, habité par l'héritage d'Enescu, vient à son tour se consacrer à l'étude de ces manuscrits.

Roumain établi aux États Unis, Sherban Lupu [1952-2023], professeur à l'Université Urbana-Champaign, Illinois (où le compositeur lui-même fait des cours de maîtrise à la fin des années 1940) est un remarquable interprète de la création d'Enescu.

Spécialiste des compositeurs de l'Europe de l'Est, surtout Enescu et Bartók, il a connu de nombreuses réussites par ses interprétations intériorisées, transfigurées et pleines de fantaisie timbrale et de couleur tout à la fois. Nous avons donné des concerts ensemble sur les grandes scènes du monde. La suite « *Impressions d'enfance* » pour violon et piano op. 28 ou la *Sonate no. 3 pour piano et violon op. 25* « dans le caractère populaire roumain » ont toujours impressionné le public et en ont été vivement appréciées. Non seulement Sherban Lupu a interprété de nombreuses autres pièces de musique de chambre avec différents musiciens du monde entier, mais également créé le *Caprice roumain pour violon et orchestre* – une pièce inédite, achevée par Cornel Țăranu –, immortalisé par un enregistrement avec la Philharmonie « George Enescu » de Bucarest et son chef Cristian Mandeal.

Il va de soi que Sherban Lupu, qui a une vision d'ensemble de la création violonistique et généralement de la musique de chambre d'Enescu, est un éditeur avisé de ces pages.

Conscient de l'existence dans le trésor de notre musée de nombreuses autres pages qui n'avaient pas été publiées, il a étudié nos archives pendant plusieurs mois et il en a extrait les œuvres proposées dans cette édition. Quelques-unes sont connues et ont déjà été jouées, d'autres sont inédites et sont des surprises musicales.

ILINCA DUMITRESCU

Directrice du Musée National « George Enescu »

Bucarest, juin 2005

Foreword

There have been cases, in the history of classical music, when scores written by some admirable composers waited for years on end in the archives before some editor brought them to life. In private collections, in musical or cultural institutions, in the invaluable catalogues of museums around the world, they waited their turn to be brought to life again, to be given a new illumination of meaning for new generations of musicians. Each time the deed was achieved by some “enthusiastic romantic”, by some researcher, composer or interpreter animated by a noble passion.

George Enescu is a special case. He left us 33 works with an opus number, polished with a meticulousness of detail matched but by few others. He weighed them in his head for years, created versions and in the end reached definitive conclusions.

Alas, Enescu also left behind so many unfinished pages, which he would have liked to chisel further. Attempts from his young years have also been kept, in which he was just “practicing”, studying different styles, researching the works of his great predecessors or contemporaries. To these early works - and not only - he gave no opus numbers. He kept them in folders and carried them with him everywhere he went. He loved them. What he was thinking of doing with them we may never know. Was he contemplating the possibility of giving them a final touch some time? Or maybe of giving a new, different form to the musical ideas? Did they remind him of his youthful years, did he keep them as a nostalgic souvenir? Or perhaps he never got around to throwing them away, while tidying up his archive, the way Domenico Scarlatti or Chopin did? Who knows? There are some testimonies, but the truth is probably more ambiguous, more complex. Just like Enescu himself.

It is a fact that these (opusless) finite works or fragments of works without opus do exist, and in large numbers. The “George Enescu” National Museum in Bucharest, which hosts almost all of the composer's manuscripts, possesses an important number of these works. Since its opening in 1958 the museum has made its treasure available to researchers. Prominent Romanian composers, such as Wilhelm Georg Berger, Pascal Bentoiu, Theodor Grigoriu, Adrian Rațiu, Cornel Țăranu, bent with scholarly thoroughness over the pages turned yellow by the passing of time. Dozens of Romanian and foreign musicologists turned them into the subject matter of some creditable scientific papers. And more than that: Pascal Bentoiu and Cornel Țăranu completed several ample works (*Symphonies No. 4* and *No. 5*, the *Caprice roumain for violin and orchestra*, the symphonic poem *Isis*), by orchestrating or simply “finishing” Enescu's thought, ramifying and fermenting, with knowledge and talent, the existing essence, often so cryptic.

And now another passionate researcher of Enescu's legacy, the violinist and professor Sherban Lupu has devoted himself to studying the manuscripts.

Sherban Lupu [1952-2023], Romanian-born American, professor at the University Urbana-Champaign, Illinois (the same university where the composer himself taught master classes in the late 40s) is a brilliant interpreter of Enescu 's works. Specialized in decoding opuses written by East-European composers, above all Enescu and Bartók, Sherban Lupu has scored great successes with his highly personal, transfigured interpretation, at the same time full of colorful fantasy. We have played together on the great stages of the world. The suite “*Impressions d'enfance*” for violin and piano op. 28 or the *Sonata No. 3 for piano and violin op. 25 “in Romanian folk style”* never failed to impress the audience and elicit laudatory appreciation. Sherban Lupu has interpreted numerous other chamber works, together with various musicians from all over the world, and at the same time brought to life the *Caprice roumain for violin and orchestra* - original work that was given its final shape by Cornel Țăranu - recorded on CD together with the “George Enescu” Philharmonic Orchestra conducted by Cristian Mandeal.

Sherban Lupu's all-embracing familiarity with Enescu's violin and chamber works makes him a knowledgeable editor of these pages. Aware of the existence in the museum's treasury of numerous yet unpublished manuscripts of great interest, he spent months researching the archive, whence he extracted the works that form the subject of the present edition. Some are known to the musical world and were deciphered using facsimiles; others are now presented for the first time and are real musical surprises.

ILINCA DUMITRESCU

Director of the “George Enescu” National Museum

Bucharest, June 2005

Prefață

Volumele 7 și 8 din prezenta ediție apar în continuarea celorlalte șase publicate în anul 2005, sub îngrijirea mea. Toate aceste volume cuprinzând lucrări inedite de George Enescu acoperă o perioadă de 40 de ani de creație din viața compozitorului – o viață de om.

De la *Légende*, compusă la nouă ani, la *Andantino malinconico*, compus la șaizeci, Enescu ne-a lăsat o comoară muzicală constând în piese pentru vioară, precum și în lucrări de cameră într-o varietate de genuri pentru instrumentul său preferat. George Enescu călătorea lungi perioade de timp în turnee de succes, dar istovitoare. Drept urmare, unele dintre lucrările sale au rămas neterminate sau nerevizuite. Fiind un compozitor scrupulos și perfecționist, Enescu nu a considerat-o pe niciuna demnă de a fi numerotată ca „opus“. Conform lui Malcolm MacDonald, „ele sunt așchii sărite de la masa de lucru. Dar ele sunt și exprimări minore ale unui compozitor și interpret debordând de muzicalitate, astfel încât n-ar fi putut scrie vreo piesă lipsită de interes sau farmec, sau care să nu fi fost pătrunsă într-o oarecare măsură de geniul său și de bucuria de a cânta. Ele confirmă preferința sa pentru anumite genuri – pastorală, nocturnă, serenadă – și capacitatea sa de a se mișca fluent între moduri de expresie franceze și românești“.

În unele cazuri, am putut dezvolta din schițe sumare piese de concert pentru vioară solo pline de pasiune și virtuozitate, precum *Impresii în stil românesc* (vol. 7), *Arii în stil românesc* sau *Fantezie concertantă* (vol. 2). În alte cazuri, precum *Pastorală*, *Menuet trist* și *Nocturnă* (vol. 3), am preferat să le aranjez pentru vioară și orchestră, fiindcă aceasta a fost intenția compozitorului, iar manuscrisul original al aranjamentului s-a pierdut.

Toate piesele din cele opt volume ale acestei ediții ajută la o mai bună înțelegere a lui Enescu, omul și compozitorul, contribuind totodată la lărgirea repertoriului pentru vioară și muzică de cameră.

SHERBAN LUPU

București, iunie 2014

Avant-propos

Les volumes 7 et 8 de la présente édition se rangent dans la suite des six volumes déjà publiés par mes soins en 2005. Ces volumes comprenant des ouvrages inédits de Georges Enesco couvrent une période de 40 ans de création de la vie du compositeur - une vie d'homme.

Depuis *Légende*, composée à 9 ans, jusqu'à l'*Andantino malinconico*, composé à 60 ans, Enesco nous a légué un trésor musical qui est formé de morceaux pour violon ainsi que d'ouvrages de musique de chambre, dans toute une variété de genres pour son instrument préféré. Georges Enesco faisait de longs voyages à l'occasion de ses tournées, marqués de succès, mais exténuants. Par conséquent, certains de ses ouvrages sont restés inachevés ou non révisés. Et puisqu'il était un compositeur scrupuleux et perfectionniste, Enesco n'a considéré aucun de ces ouvrages digne d'être incorporé dans la série de ses « opus ». Selon Malcolm MacDonald, « ce sont des éclats tombés de sa table de travail. Mais ce sont également des expressions mineures d'un compositeur et interprète débordant de musicalité, de sorte qu'il n'eût pas pu écrire un morceau dépourvu d'intérêt ou de charme, ou qui ne fût pas imprégné dans une certaine mesure par son génie et sa joie de jouer. Ils confirment sa préférence pour certains genres – pastorale, nocturne, sérénade – et sa capacité de se mouvoir avec aisance entre des modes d'expression français et roumains. »

Dans certains cas, j'ai pu développer, à partir d'esquisses sommaires, des pièces de concert pour violon solo pleines de passion et de virtuosité, telles que *Impressions dans le style roumain* (vol. 7), *Airs dans le style roumain* ou *Fantaisie concertante* (vol. 2). Dans d'autres cas, tels que *Pastorale*, *Menuet triste* et *Nocturne* (vol. 3), j'ai préféré en faire un arrangement pour violon et orchestre, car ce fut l'intention du compositeur et parce que le manuscrit original de l'arrangement est perdu.

Toutes les pièces des huit volumes de cette édition aident à une meilleure compréhension de Georges Enesco, l'homme et le compositeur, en contribuant en même temps à élargir le répertoire pour le violon et la musique de chambre.

SHERBAN LUPU

București, juin 2014

Foreword

Volumes seven and eight of the present edition are a continuation of the first six which were published under my care in 2005. These volumes of unknown works by George Enescu are comprised of works covering a period of over forty years in the composer's life, virtually a lifespan.

From *Légende* written when he was nine years old to the *Andantino malinconico* at the age of sixty, Enescu left us a treasure of musical gems for violin as well as chamber works involving his beloved instrument while covering a wide variety of genres.

George Enescu was frequently traveling extended periods of time on successful but gruelling concert tours. Consequently often, works started were in some cases never finished or thoroughly revised. Enescu, who was a very scrupulous composer and a perfectionist, did not deem any of them worthy of an opus number. In the words of Malcom MacDonald “they are all chips from the workbench. But they were also the minor utterances of a composer and performer who was so overflowing with musicality that he was incapable of writing anything devoid of interest or charm, or that is not touched in some measure by his genius and joy in performing. They confirm his liking for certain genres – the pastoral, the nocturne, the serenade, and his ability to travel seamlessly between French and Romanian modes of expression”.

In some cases, from scant sketches, I was able to develop concert pieces for solo violin full of passion and virtuosity such as the *Impressions in Romanian style* (vol. 7), *Airs in Romanian style or Fantaisie concertante* (vol. 2). In other cases, such as the *Pastorale*, *Menuet triste* and *Nocturne* (vol. 3). I chose to also arrange them for violin and orchestra since that was also the intent of the composer and the original manuscript of that arrangement is lost.

All the works in the eight volumes of this edition give us a better understanding of Enescu, the man and the composer, while at the same time contributing to the broadening of the violin and chamber music repertoire.

SHERBAN LUPU

Bucharest, June 2014

Sérénade en sourdine

pentru vioară și violoncel

Acest duet pentru vioară cu surdină și violoncel a fost scris aproximativ între anii 1915 și 1920 și, după toate probabilitățile, compozitorul a intenționat să scrie un exercițiu polifonic pentru două voci. Utilizând modulații subtile și linii melodice lirice, Enescu a transformat această piesă într-o meditație visătoare și reflexivă.

Manuscrisul existent, care conține numai știmatele pentru vioară și violoncel în ortografia curată a unui copist și purtând titlul *Sérénade en sourdine*, este plin de greșeli, ceea ce, după toate probabilitățile, explică faptul că lucrarea nu a fost cântată niciodată. Din fericire am reușit să găsesc manuscrisul original, care este destul de schematic, al partiturii scrise de mâna lui Enescu și deci am putut să efectuez corecturile necesare.

Sérénade en sourdine

pour violon et violoncelle

Ce duo pour violon avec sourdine et violoncelle a été écrit entre 1915 et 1920 environ et, selon toutes les probabilités, le compositeur a eu l'intention d'écrire un exercice polyphonique pour deux voix. En utilisant des modulations subtiles et des lignes mélodiques lyriques, Énesco a transformé cette pièce dans une méditation rêveuse et réfléchie.

Le manuscrit existant, qui contient seulement les partitions pour violon et violoncelle dans l'orthographe nette d'un copiste et portant le titre de *Sérénade en sourdine*, est plein de fautes, ce qui, selon toutes les probabilités, explique le fait que l'ouvrage n'a jamais été joué. Heureusement je suis parvenu à trouver le manuscrit original, qui est assez schématique, de la partition écrite de la main d'Énesco et par conséquent j'ai été à même d'effectuer les corrections nécessaires.

Sérénade en sourdine

for violin and cello

This duo for muted violin and cello was written sometime between 1915 and 1920 and was most likely intended as a polyphonic exercise for two voices. By using subtle modulations and lyrical melodic lines, Enescu transforms this movement into a dreamy and pensive meditation.

The existing manuscript of only the violin and cello parts in a clean copyist's hand bearing the title *Sérénade en sourdine* was full of mistakes thus most likely accounting for the piece never been performed. Fortunately I was able to access the original but rather sketchy manuscript of the score in Enescu's hand and thus able to make the necessary corrections.

Sérénade en sourdine pour violon et violoncelle

Georges Enesco

Andantino

avec sourdine *tres doux*

Violin

mp

Cello

avec sourdine

mp

4

7

mf

mf

12

3

3

Prélude et Gavotte

pentru vioară, violoncel și două piane

Lucrarea *Prélude et Gavotte* datează din 1898 din perioada când Enescu era student la Conservatorul din Paris și este scrisă pentru o combinație neobișnuită de vioară, violoncel și două piane; s-ar putea să fi fost o temă de compoziție dată de Gedalge sau Fauré. Lucrarea pare a parodia oarecum barocul, în special în gavotă, unde Enescu a introdus elemente ale muzicii klezmer, atât de caracteristice folclorului din Moldova de pe vremea sa. Din combinarea impozantului preludiu cu joviala gavotă rezultă o lucrare de cameră interesantă pe care Enescu a dorit poate să o orchestreze ulterior.

Prélude et Gavotte

pour violon, violoncelle et deux pianos

L'ouvrage *Prélude et Gavotte* date de 1898, la période où Énesco était étudiant au Conservatoire de Paris, et il est écrit pour une association inhabituelle de violon, violoncelle et deux pianos; il serait possible que ce soit un thème de composition donné par Gedalge ou Fauré. L'ouvrage semble parodier en quelque sorte le baroque, surtout dans la gavotte, où Énesco avait introduit des éléments de la musique klezmer, si caractéristique pour le folklore de Moldavie en son temps. De la combinaison de l'imposant prélude avec la joviale gavotte il résulte un ouvrage de chambre intéressant qu'Énesco avait peut-être souhaité orchestrer plus tard.

Prélude et Gavotte

for violin, cello and two pianos

Prélude et Gavotte, which dates from 1898, towards the end of his time as a student at the Paris Conservatoire is scored for the unusual combination of violin, cello and two pianos and may have been a compositional assignment from Gedalge or Fauré. There seems to be an element of parody of the Baroque here, especially in the Gavotte where Enescu introduces elements of kletzmer music so characteristic of Moldavian folklore of that time. The imposing Prelude combined with the jovial Gavotte make it an interesting chamber work which Enescu might have intended to orchestrate at a later date.

I. Prélude

Georges Enesco

Lento e Maestoso

The image displays the first four measures of the 'I. Prélude' by Georges Enesco. The score is arranged in two systems. The first system includes staves for Violin, Cello, Piano 1, and Piano 2. The Violin part begins with a melodic line in the right hand, marked *pp*. The Cello part provides a harmonic foundation with sustained notes, also marked *pp*. Piano 1 features a complex, flowing texture with sixteenth-note patterns in both hands, marked *pp legato*. Piano 2 plays a more rhythmic accompaniment with chords and eighth notes, marked *pp*. The second system continues the same parts, with a measure rest in the Violin part at the beginning of the second measure. The key signature is two flats (B-flat and E-flat), and the time signature is common time (C).

II. Gavotte

Georges Enesco

Tempo di Gavotte

The musical score is arranged in two systems. The first system includes Violin, Cello, Piano 1, and Piano 2. The second system includes Violin (Vln.), Viola (Vc.), Piano 1, and Piano 2. The key signature is two flats (B-flat and E-flat), and the time signature is common time (C). The tempo is marked 'Tempo di Gavotte'. The Cello part begins with a 'pizz.' (pizzicato) instruction. The Piano 1 part begins with a 'p' (piano) instruction and a 'p leggiero' (piano, light) instruction. The Violin and Viola parts are mostly silent in this section. The Piano 1 and 2 parts provide harmonic support with chords and arpeggiated figures.

Nocturne „Villa d’Avrayen“

pentru pian, vioară, violă și violoncel

Nocturne „Villa d’Avrayen“, scrisă cândva între 1931 și 1936 pentru cvartet cu pian, este o amintire emoționantă a relației istorice dintre Enescu și tânărul Yehudi Menuhin, căruia compozitorul român a început să-i dea lecții în 1927. În 1931 familia Menuhin s-a mutat într-o casă lângă Versailles, la Ville d’Avray, pe malul Senei, unde Enescu a făcut multe vizite pentru a cânta muzică de cameră. În această lucrare există un element de programatism oarecum asemănător cu suita *Impresii din copilărie* op. 28 pentru vioară și pian (1940), creând o atmosferă de farmec și mister.

Nocturne „Villa d’Avrayen“

pour piano, violon, alto et violoncelle

Nocturne „Villa d’Avrayen“ écrite entre 1931-1936 pour un quatuor avec piano est un souvenir émouvant de la relation historique d’Énesco et de Yehudi Menuhin, à qui le compositeur roumain avait commencé à donner des leçons en 1927. En 1931 la famille Menuhin avait emménagé dans une maison à proximité de Versailles, à Ville d’Avray au bord de la Seine, où Énesco s’était souvent rendu en visite afin de jouer de la musique de chambre. Dans cet ouvrage il existe un élément programatique en quelque sorte similaire à la suite *Impressions d’enfance* op.28 pour violon et piano (1940), en créant une atmosphère de charme et de mystère.

Nocturne „Villa d’Avrayen“

for piano, violin, viola and cello

Nocturne „Villa d’Avrayen“ written sometime between 1931 and 1936 scored for piano quartet is a touching souvenir of the historical relationship between Enescu and the young Yehudi Menuhin whom the former started teaching in 1927. In 1931 the Menuhin family took up residence at a house near Versailles, in Ville d’Avray by the Seine which Enescu visited numerous times to play chamber music. There is a programmatic aspect to this work, not unlike *Impressions d’enfance* suite op.28 for violin and piano (1940), creating an atmosphere of charm and mystery.

Nocturne "Villa d'Avrayen"

pour Piano, Violon, Alto et Violoncelle

Georges Enesco

Andantino (♩ = 92) (Beau clair de lune)

The score is written for Violin, Viola, Cello, and Piano. It begins with the tempo marking "Andantino (♩ = 92) (Beau clair de lune)". The first system shows the Violin, Viola, and Cello parts, all marked *pp* (pianissimo) and *sourdine* (muted). The Piano part is silent. The second system, starting at measure 4, features the Violin, Viola, and Cello parts with dynamic markings *sf* (sforzando) and *pp*. The Piano part remains silent. The third system, starting at measure 9, shows the Violin, Viola, and Cello parts with long notes and a *pp* dynamic. The Piano part enters at measure 9 with the instruction *espress: legato* and a *p* (piano) dynamic.